

N A J A A R.

Met mooie dagen begon October.
Hij leek wel Lentemaand.

Met zachte zon zegende hij de landen. En wie de oogen even toedeed, kon zich verbeelden, dat het jonge leven aan boomen en struiken botte en de eerste bloemen het eerste groen sierden.

Maar als men ze opende weer, zag men alles geheel anders dan men zich zooeven had voorgesteld.

Het was alles oud.

Van heengaan sprak de natuur, van verdwijnen en sterven.

Herfst regeerde en hij deed het ook nu, zooals hij het altijd doet.

't Is of hij ons eerst met hem wil verzoenen. Of hij ons gunstig voor hem wil stemmen. De bloemen kleuren haar wit en paars en rood en de blaren bruinen en gelen. Nog knoppen de rozen, maar tot vollen bloei komen de kronen niet. Er is geen bloeikracht meer. De knoppen sterven een teringdood. Een droef gezicht — dat machteloos pogen om zich te ontwikkelen tot bloem, dat kwijnen en verkleuren, dat verteren aan den tak.

Maar de herfstpracht lokt naar buiten. In het bosch bronzen de bladeren bowen en de zwammen prijken in het bleeke mosgroen met haar geel.

In de tuinen wisselen de volle asters haar lichte tinten met het donkerrood der ernstige dahlia's af.

Blonde bijen zoemen nog rond de herfstseringen en groote kapellen spelen er haar laatste spelletjes.

Bloedroode wilde wingerd behangt de muren met een herfstkleed en de trossen van den echten wijnstok zijn met haar droomerig-blauw een sieraad van de kassen.

Hei en dennen rusten in getemperd licht uit van het zomerleven.

De boogersds genieten van den rijkdom der vruchten in blozende appels en bronzen peren en de plukkers zingen hun oogstzangen op de ladders.

De laatste akkerschatten worden gedolven en in de weide loeien de koeien het afscheid van het lange zomerseizoen. Blauw is de hemel — lichtblauw — en groote avondzon gloeit haar purper in het Westen maar al te vroeg, voor wie nog niet scheiden kunnen van het rijke getijde van liederen en bloemen.

Late vogels klagen over den snellen tijd, die in haast zich spoedt naar het donkere, koude deel des jaars.

Nog is alles in feestkleed en zont de najaarswereld in blijheid.

En de wandelaar, die van de herfstweelde geniet, herdenkt de lente en den zomer, doorleeft den tijd der beloften-knoppen en bloemen, en weemoed komt in zijn hart, als hij aan de toekomst denkt van al wat nu nog schoonheid heet. De stilte der velden en der wouden is hem de stilte eener kamer, waar het leven wacht op den dood, die komen moet en die, als hij komt, meedoogenloos zal aangrijpen dat leven in z'n zwakke heerlijkheid.

Want de winden zullen waaien en de regens zullen ruischen en in weinige dagen zullen veranderd zijn het bosch en de akker en de tuin.

Van het Westen zullen ze komen, de najaarsstormen en ze zullen onze mooie wereld vernielen.

Het bladerengoud zullen ze wegstrooien van de takken. Ze zullen er mee spelen, opjagen zullen ze de duizenden blaadjes en verdwarren en wegblazen naar den grond, die week is van de regens. Gieren zal de wind om den rouw der boomen en breken zal hij enkele stammen, die in ijdelen waan zich verhieven en trotsch pronkten met hun rijkdom.

En op een naakten tak zal de eenzame woudduif klagen het lied van den herfst.

Wild vliegen de wolken naar het Oosten, als hadden ze geen tijd om haar regens te lossen. Maar wat hindert het. Er zijn weer andere die 't werk overnemen.

Dat oude mensch daar kan haast niet op de been blijven. Steunend op den stok en langs den muur van haar armelijk huisje gaat het voetje voor voetje.

Bang is ze voor den storm; 't is of hij haar wil werpen tegen den grond. Of hij den strijd met haar wil uitvechten. Ze is zóó binnen. Daar om den hoek is de deur, maar 't is een toer om er te komen.

Ze kan merken dat ze oud wordt. Vroeger, toen ze nog jong meisje was, en sterke vrouw, gaf ze niet om weer en wind. Ze trotseerde de stormen van het najaar. Ze kon ze wel baas. Ze had toen geen stok noodig en ze hoefde niet te steunen langs dien muur. Maar nu ze zestig is, willen de beenen niet meer als vroeger en ze zal blij wezen als ze binnen is. Ze zal dadelijk naar haar stoel gaan om er, moe van de worsteling, op adem te komen en uit te rusten.

En als haar man thuiskomt straks, zullen ze samen luisteren naar het loeien van den wind en het kletteren van den regen, maar bij gezellig lamplicht zullen ze toch genieten van de rust te midden van de onrust in de natuur.

De kinderen . . .

Maar die hebben allen eigen huis en haard. Een voor een verlieten ze de eenvoudige woning.

De zestigers zijn alleen overgebleven.

Het is herfst.

De herfst van het leven.

Maar de herfst, die gouden vrucht ziet glanzen en die in vriendelijke stilheid rusten en genieten doet.

Al is sober hun leven geweest, de liefde en de tevredenheid hebben het rijk gemaakt.

Beklaag ze niet, nu ze oud zijn.

Waarom zoudt ge het doen! Ge beklagt toch ook niet den boom, die rijpe vruchten draagt. Gerijpt is ook hier de vrucht. De levensvrucht.

En waar ze geleerd hebben die vrucht Gode ter eere te dragen, waarom zouden we dan medelijden hebben met deze oudjes, die hun doel bereikt hebben in het leven, die over weinig getrouw zijn geweest en hopen mogen op een nieuwe toekomst, die onverderfelijk leven zal brengen; licht, dat door geen donker meer zal worden gevolgd; vrede en heerlijkheid, die eeuwig zullen doen genieten.

O, zeker, ze denken in hun herfst nog wel eens aan lente en zomer.

Aan het blijde leven der jeugd, aan het samen-dwalen door de bosschen, in den tijd der eerste liefde. Aan de nieuwe woning in het nieuwe leven — aan den tijd der lachende kinderstemmetjes en dribbelende kindervoetjes, en aan later dagen, toen de kinderen groot waren.

Maar de gedachte aan dit al maakt ze niet ontevreden. Ze danken voor al den zegen, dien ze genoten. Hun herfst is hun oogstfeest; en in hun eenzaamheid hooren ze niet de „benauwende stilte der verlatenheid, maar de verkwikkende stilte der rust."

En wat hen zoo dicht bij elkaar doet dringen is de oude liefde. Dezelfde, die eens hen samenbond toen ze als bruidegom en bruid hun idealen schiepen, maar die nu „verdiept is en gelouterd."

Laten de winden maar waaien daar buiten en rooven het goud van de takken, het echte goud der trouw dat daarbinnen de rijkdom der twee is, blijft bewaard.

Herfst is het en winter wordt het. Maar na den winter komt de Lente.

En de tijd is niet verre meer, dat het Lentelied zal zingen:

De plasregen is over; hij is overgegaan.

De bloemen worden gezien op het land. De zangtijd genaakt.

De stem der tortelduif wordt gehoord.

En dien Lentetijd verwachten ze in hun herfstleven. Dag aan dag. Totdat de Dag aankomt en de schaduwen vlieden . . .

A. L. v. H.

1088

